

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. K.**, zast. JUDr. Denisem Mitrovićem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. PPR-26231-7/ČJ-2015-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2017, č. j. 31 Ad 2/2016 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ve věcech kázeňských ze dne 4. 1. 2016, č. j. PPR-26231-7/ČJ-2015-990131, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ve věcech kázeňských ze dne 6. 8. 2015, č. j. KRŘŘ-249/2015, kterým byl žalobce podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 316/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce podle prvostupňového rozhodnutí porušil povinnost uloženou v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 21. 11. 2014 kolem 1:45 hod. bezprostředně po požití alkoholických nápojů v baru Café Forte na Javorové ulici v Dobrušce nasedl jako řidič do osobního motorového vozidla a odjel s ním směrem k ulici Františka Kupky. Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje žalobci za

výše uvedené jednání uložil kázeňský trest pokutu ve výši 15.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání odmítl, že by orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav. Zdůraznil, že prvostupňový orgán postupoval správně, jestliže neprovedl důkaz výslechem svědka J. N., neboť případný výslech by byl nadbytečný s tím, že výslech svědka byl navržen až v době těsně předcházející ukončení shromažďování důkazů, což vnímal jako postup ryze účelový. Prvostupňový orgán se i přesto pokusil zajistit výslech svědka, který však byl nekontaktní. Z tohoto důvodu proto požádal žalobce, aby přítomnost svědka zajistil přímo on sám. Svědek se však k výslechu ani k podání vysvětlení nedostavil a toliko zaslal prvostupňovému orgánu prohlášení. Žalovaný odmítl prohlášení J. N. s tím, že se jedná o prohlášení účelové, neboť se svědek mohl k podání vysvětlení dostavit osobně, avšak neučinil tak. Prvostupňový orgán odmítl žalobcovu verzi jednání, že domů jej odvezl svědek N. s tím, že má za prokázané, že žalobce v inkriminovanou dobu nasedl do vozidla a odjel, s čímž se žalovaný ztotožnil. K namítaným rozporům ve výpovědi svědků žalovaný uvedl, že drobné odlišnosti mohly být způsobeny delším časovým odstupem, avšak v souhrnu má za to, že skutek byl prokázán. Nebylo nijak prokázáno, že by byly sníženy rozpoznávací schopnosti svědkyně L. v důsledku požití alkoholu, a proto bylo možné z její výpovědi vycházet. Přítomnost alkoholu v krvi po příjezdu hlídky policie svědkyně vysvětlila tak, že požila alkohol v mezidobí mezi jednáním žalobce a příjezdem hlídky. Žalovaný zdůraznil, že jednání žalobce, který je zařazen ke službě dopravní policie, je vysoce zavrženíhodné a je u široké veřejnosti vnímáno velmi negativně. Zcela odmítl, že by uložený kázeňský trest měl ve svém důsledku vést k odchodu žalobce od policie, neboť uložený kázeňský trest nemá za následek propuštění žalobce ze služebního poměru.

[3] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 12. 2017, č. j. 31 Ad 2/2016 - 59, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že kázeňskému řízení předcházelo řízení trestní s tím, že věc byla nakonec předána ke kázeňskému projednání. Následně uvedl přehled významných důkazů a shrnutí skutkového děje případu. K věci samé navázal, že správní orgány prokázaly žalobci vytýkané deliktní jednání. Krajský soud zhodnotil, že výpovědi svědků nebyly diametrálně odlišné, neboť sice obsahovaly nejasnosti ohledně celkového množství alkoholu, které měl žalobce vypít, ale prokazatelně umožnily učinit závěr, že žalobce alkoholické nápoje konzumoval. Provedení znaleckého posudku neshledal nestandardním. Podle krajského soudu nebylo pochyb, že žalobce byl pod vlivem alkoholu, i bez znaleckého posudku, který tedy jen určil rozmezí možných hodnot alkoholu v krvi na základě svědeckých výpovědí. Skutečnost, že žalobce odjel od baru Café Forte osobním automobilem, má krajský soud prokázanou z výpovědi svědkyně L., která žalobce viděla do vozidla nasedat a následně odjet. Ta ihned poté celou věc sdělila svému nadřízenému H. a kolegyni H. a učinila také oznámení na linku 158. Krajský soud vyhodnotil, že svědkyně L. měla dostatečně dobrý výhled, aby mohla dění na ulici pozorovat. Doplnil, že se nepodařilo prokázat, že by svědkyně v době deliktního jednání žalobce byla pod vlivem alkoholu, a nemohla tak vnímat jednání žalobce. Naopak svědkyně podle výpovědi dalších svědků požila alkoholické nápoje až po odjezdu žalobce. Výpověď svědkyně L. nevylučuje ani výpověď svědkyně M., která žalobce viděla přicházet k automobilu, ale už jej neviděla do automobilu nastoupit. Její výpověď nijak nerozporuje skutečnosti plynoucí z výpovědi svědkyně L. Krajský soud odmítl, že by svědkyně L. tvrdila, že žalobce nastoupil do vozidla Škoda, protože v řízení před prvostupňovým orgánem toliko uvedla, že jej viděla nastoupit do tmavého krátkého vozidla. Podotkl, že

uvedená svědkyně nebyla ani přímou účastnicí konfliktu mezi žalobcem a svědkem H. Krajský soud zhodnotil, že z hlediska zjištění skutkových okolností případu nebyla výpověď svědka R. K. nijak významná. Neshledal pochybení v postupu správních orgánů ani v souvislosti s žádostí žalobce o výslech svědka N. Prvostupňový orgán vzhledem k tomu, že žalobce návrh na výslech svědka nedostatečně identifikovaného a obtížně kontaktovatelného podal bezprostředně před vydáním rozhodnutí, zákonně vyzval k zajištění přítomnosti svědka žalobce. Ten však přítomnost svědka nezajistil a následně toliko předložil jeho nevěrohodné prohlášení. Dále krajský soud připustil, že žalobce měl nepochybně právo v průběhu řízení nevypovídat. Na druhou stranu mohl k objasnění skutkových okolností přispět tím, že by sám věrohodně doložil, jakým způsobem se dopravil z baru domů, a znevěrohodnil tak výpověď svědkyně L. To však neučinil, a namísto toho toliko navrhl důkaz, který svědčil o jeho snaze prodloužit řízení a dosáhnout prekluze. V takové situaci krajský soud shledal postup správních orgánů, které prohlášení navrženého svědka považovaly za nevěrohodné, za správný a zákonný. Uzavřel, že napadená rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a že v průběhu řízení byla v požadované míře zajištěna procesní práva žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní podotkl, že je při zjišťování skutkového stavu v rámci kázeňského řízení potřeba vycházet z úpravy obsažené ve správním řádu s přihlédnutím ke specifikům přestupkového řízení. Tomu má odpovídat i zjišťování skutkového stavu, na které jsou kladeny přísné nároky. Poukázal v této souvislosti i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62. Postup správních orgánů, které odmítly výslech navrhovaného svědka, je proto v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud, který postup správních soudů aproboval, pochybil, a napadený rozsudek je tudíž v rozporu s naposledy uvedeným článkem Úmluvy i zásadou presumpce neviny. Nadto správní orgány tím, že navrhovaného svědka nevyslechly a jeho výslech považovaly za nadbytečný, porušily svou povinnost, aby vydané rozhodnutí vycházelo z úplných a přesně zjištěných skutečností. Žalobce odmítl názor krajského soudu, že svědecké prohlášení svědka N. nelze osvědčit za důkaz. Poukázal následně na povinnost správních orgánů rozhodovat v souladu se zásadou materiální pravdy a na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajskému soudu vytkl, že mu dává k tíži odepření výpovědi, a upozornil, že to jsou správní orgány, které jsou povinny zjišťovat skutkové okolnosti případu bez ohledu na to, jak se k dané věci staví stěžovatel. Odmítl názor, že by bylo možné rozhodnout o výši hladiny alkoholu v krvi na základě odhadu znalce, aniž by došlo k odběru biologického materiálu či zjištění hladiny v dechu. Správní orgány i krajský soud proto vycházely z domněnek, aniž by přihlédly k tomu, že při vstřebávání alkoholu hrají významnou roli individuální faktory u jednotlivých osob. V závěru stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Upozornil, že správní rozhodnutí vycházejí z řádně zjištěného skutkového stavu podepřeného shromážděnými důkazy. Ty správně vyhodnotil i krajský soud. Žalovaný vysvětlil, že výslech svědka N. stěžovatel navrhl až po sedmi měsících od zahájení řízení, a proto tento důkazní návrh nebyl přijat, neboť jej prvostupňový orgán považoval za

účelový a nadbytečný. Má za prokázané, že stěžovatel byl pod vlivem alkoholu, neboť není pochyb, že před svým odchodem z Café Forte požil alkoholické nápoje. Znalecký posudek proto ve skutečnosti nebylo nezbytné vyhotovovat. Nadto zmíněnou námitku stěžovatel vznesl až během ústního jednání před krajským soudem a jedná se proto o nepřípustné rozšiřování žaloby. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z hlediska skutkových okolností případu považuje Nejvyšší správní soud za významné tyto skutečnosti. Stěžovateli správní orgány vytýkají, že dne 20. 11. 2014 ve večerních hodinách přišel do baru Café Forte v Dobrušce, Javorové ulici, kde požil alkoholické nápoje. Následně se stěžovatel zapojil do konfliktu provozovatele baru M. H. se studenty sedícími v baru, přičemž i posléze setrval v baru, kde pil další alkohol s tím, že následoval slovní konflikt mezi stěžovatelem a provozovatelem baru M. H. Po tomto konfliktu stěžovatel z baru odešel k vozidlu, do kterého nastoupil jako řidič a odjel směrem ke křižovatce tvaru „T", kde následně odbočil vlevo a jel směrem k benzinové čerpací stanici. Pak svědkyně L. vylíčila jednání stěžovatele M. H. a M. H. celou událost následně nahlásila na linku 158.

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že spisová dokumentace i obsah napadených rozhodnutí osvědčuje, že stěžovatel porušil povinnost uloženou v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 21. 11. 2014 kolem 1:45 hod. bezprostředně po požití alkoholických nápojů v baru Café Forte na Javorové ulici v Dobrušce nasedl jako řidič do osobního motorového vozidla a odjel s ním směrem k ulici Františka Kupky. Nejvyšší správní soud má z výpovědí svědků L., H. i H. za prokázané, že stěžovatel v době před nastoupením do osobního automobilu a zahájení jízdy požil alkoholické nápoje. Z hlediska prokázaní skutečnosti, že stěžovatel s osobním automobilem od Café Forte skutečně odjel, Nejvyšší správní soud při svém závěru o vině stěžovatele vycházel zejména z výpovědi svědkyně L., která stěžovatele viděla do vozidla nasedat a odjet, přičemž měla dostatečně dobrý výhled, aby mohla dění na ulici pozorovat. Uvedená svědkyně vše okamžitě vylíčila svému nadřízenému H. a kolegyni H. a učinila také oznámení na linku 158. Její výpověď v průběhu správního řízení potvrdil i výslech svědků H. a H. Lze doplnit, že provedené dokazování nesvědčí závěru, že by svědkyně L. byla v době deliktního jednání stěžovatele pod vlivem alkoholu a nemohla následkem toho vnímat jeho jednání. Naopak z výpovědi dalších svědků vyplynulo, že svědkyně L. požila alkoholické nápoje až po odjezdu stěžovatele, a její výpověď tak má Nejvyšší správní soud za důvěryhodnou a skutkové okolnosti za dostatečně prokázané.

[10] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že nebylo dostatečně prokázáno, že by měl v krvi přítomen alkohol, neboť tuto skutečnost lze zjistit jen při odběru biologického materiálu, Nejvyšší správní soud uvádí, že z výpovědí svědků lze prokazatelně učinit závěr, že stěžovatel v předmětné době alkoholické nápoje konzumoval, a že tedy v dané době měl

nepochybně v krvi přítomen alkohol. Lze dodat, že správní orgány nechaly znalecký posudek vypracovat zejména za tím účelem, aby bylo určeno rozmezí možných hodnot alkoholu v krvi na základě jednotlivých svědeckých výpovědí, avšak pro závěr o přítomnosti alkoholu v krvi se jeví tento postup jako doplňkový, toliko potvrzující skutečnost, že stěžovatel měl v krvi alkohol. Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem doplňuje, že jestliže stěžovatel *„do baru dorazil někdy mezi 22. a 23. hodinou, opustil jej někdy kolem 01:45 hodin následujícího dne a v mezidobí zkonzumoval nejméně 3 dvanáctistupňová piva a několik velkých panáků tvrdého alkoholu, pak o takovém závěru nemůže být žádných pochyb. Pro účely posuzovaného přestupku přitom není podstatné, že se nepodařilo přesně určit, jaká byla v předmětný čas hladina alkoholu v krvi žalobce, protože zákon stanoví tzv. nulovou toleranci alkoholu u řidičů.“* I bez odborných znalostí tak lze mít za prokázané, že stěžovatel byl pod vlivem alkoholu, neboť je všeobecně známou skutečností, že uvedené množství alkoholu nemohl stěžovatel za velmi krátký časový úsek zcela odbourat. Znalecký posudek výše uvedenou úvahu potvrzuje, neboť určil, že hladina alkoholu v krvi stěžovatele se při jeho odchodu z baru pohybovala minimálně v rozmezí od 0,26 g/kg do 0,52 g/kg na základě údajů o konzumaci sdělených svědkem H. a maximálně v rozmezí od 1,75 g/kg do 1,97 g/kg na základě výpovědi svědkyně H. Podle Nejvyššího správního soudu provedené dokazování jednoznačně potvrzuje skutečnost, že stěžovatel byl v dané době pod vlivem alkoholu. Pro přesnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že námitky tvrdící nezákonnost znaleckého posudku vypořádal i přesto, že již v řízení před krajským soudem byly uplatněny opožděně, a byly tudíž nepřípustné.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů ani v souvislosti s žádostí stěžovatele o výslech svědka N. Jak již bylo uvedeno výše, má Nejvyšší správní soud za to, že skutkové okolnosti případu byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to i bez provedení výslechu svědka N. Přestože tento názor sdílel i prvostupňový orgán, pokusil se bezúspěšně svědka předvolat a vzhledem k tomu, že se mu svědek jevil nedostatečně identifikovaný a obtížně kontaktovatelný, vyzval k zajištění přítomnosti svědka stěžovatele. Ten jen předložil prohlášení navrženého svědka N., které však Nejvyšší správní soud posoudil ve shodě s krajským soudem a správními orgány jako nevěrohodné, neboť nejsou známy žádné skutečnosti, které by danému svědkovi bránily osobně se dostavit k výslechu.

[12] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud nijak nekladl k tíži stěžovatele, že v průběhu řízení využil své právo nevypovídat. Krajský soud totiž toliko podotkl, že právě stěžovatel mohl k objasnění skutkových okolností přispět tím, že by sám věrohodně doložil, jakým způsobem se dopravil z baru domů, a znevěrohodnil tak výpověď svědkyně L. Pokud setrval pasivní, nelze klást k tíži správních orgánů, že vycházely z věrohodných důkazů, na jejichž základě lze učinit závěr o vině stěžovatele. Ostatně správnost názoru krajského soudu potvrzuje i odborná literatura, která upozorňuje, že *„pasivita na straně obviněného může mít pro něj nepříznivý dopad. Důsledkem tohoto postoje obviněného (na který má jistě právo) může být, že se správní orgány nedozví určité skutečnosti, o kterých může vědět pouze obviněný. Pokud tedy obviněný zvolí tuto taktiku a využije práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domýšlel“ všechna myslitelná nebo třebas i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“* (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017. Teoretik, s. 354). Ve vztahu k nastíněné námitce tedy neshledal Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud doplňuje, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť neprodleně po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

IV. Závěr

[14] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu